AUREL BARANGA

„BULEVARDUL TABULA RASA"

Comedie într'un act

PERSONAGIILE:

GEORGES VĂREŞTEANU, *ministru subsecretar de Stat la Ministerul de Interne.*
PROFESOR IORDĂNESCU-CICERO, *profesor de limba română, latină şi greacă la Liceul Caragea Vodă.*
VASILE SBONGHICI, *mare proprietar şi comerciant en-gros.*
DOCTOR GHEORGHE PANU, *medic, epitropul aşezămintelor spitaliceşti şi preşedintele organizaţiei partidului guvernamental din localitatea respectivă.*
COLONELUL BERBECARU-COŞNA, *din jandarmerie, prefectul judeţului.*
MANOLE MANOLESCU, *preşedintele Tribunalului.*
DOAMNA CLEO VERGOTTY
VICTOR VANGHELIU, *preşedintele organizaţiei locale a partidului de opoziţie.*
TIBERIU BERECHET, arhitect.
UN OM DE SERVICIU.
DIVERŞI PARTIZANI ŞI AGENŢI ELECTORALI.

Acţiunea se petrece prin anii 1930-37, într'un oraş de provincie, capitală de judeţ.

Decorul reprezintă clubul partidului guvernamental din localitate. O odaie încăpătoare, tapet închis bronzat, candelabru greu cu multe braţe pe pereţi câteva fotografii ale oamenilor politici din localitate şi un imens portret înrămat al domnului Georges Văreşteanu, deputat al judeţului respectiv. Mobilă-club, puţin uzată. Atmosfera încordată, febrilă. Suntem în preajma alegerilor pentru comună. In scenă sunt toţi cei citaţi mai sus, în afara doamnei Vergotty şi a omului de serviciu. Unii sunt aşezaţi, cei mai mulţi, în special partizanii anonimi şi agenţii electorali, sunt strânşi pe lângă ziduri, în picioare, şi atenţi.

MINISTRUL: *(patetic, cu buza pe halba elocvenţei).* Domnilor, ţin ca dela început să vă atrag atenţia, nu-i aşa, asupra unui fapt important. Dacă ne-am deplasat în capitala judeţului dumneavoastră, n'am făcut-o numai din plăcerea de a-mi revedea fieful meu electoral. Interese superioare de Stat m'au îndemnat s'o fac. Mă văd deci obligat, nu-i aşa, să insist

asupra unei probleme excepţionale. Alegerile ce vor avea loc şi în capitala judeţului nostru, adică, nu-i aşa, al dumneavoastră, sunt numai preludiul, numai începutul gravei înfruntări politice ce se va desfăşura pe întreg întinsul ţării. *(solemn)* Mă refer domnilor, la alegerile pentru cameră, mă refer domnilor la alegerile pentru senat.

PROF. IORDĂNESCU: Mai ales pentru senat, senatul fiind corpul care ştim că „videret nec quid respublica detrimenti coeperat".

MINISTRUL : Mă rog ?

PROF. IORDĂNESCU: ...Detrimenti coeperat.

MINISTRUL: *(care n'a înţeles nimic)* Exact! Dar să trecem mai departe. Inţelegeţi deci importanţa acestor alegeri. Ele sunt menite să demonstreze care e adevăratul puls al ţării. Guvernul nostru, dinastia noastră ţin să ştie precis cu cine e naţia: cu ei sau cu noi. Alături de ei sau alături de noi. Intr'un singur cuvânt : cu noi sau cu opoziţia. Am venit deci ca să aflăm, nu-i aşa, care-i situaţia.

VASILE SBONGHICI : E bună coane, grija asta s'aveţi. Dacă numai pentru asta aţi venitără, păcat de deranj...

MINISTRUL : *(oarecum desumflat de intervenţia lui Sbonghici, caută să-şi regăsească aplombul)* Totuşi în aceste momente cruciale... *(devine subit mai practic)*. Scuzaţi o clipă... Doctore Panu, dacă eşti drăguţ..

DR. PANU: *(se ridică şi se apropie confidenţial de ministru)* Vă rog

MINISTRUL : *(şoptit)* Ce mi-ai adunat dragă, toată liota asta ? Ştii că n'am timp... M'aşteaptă treburile, am lăsat soţia în oraş, şi dumneata...

DR. PANU: *(deasemeni şoptit)* Imediat, excelenţă. Cum rostesc cuvântul de bun sosit le şi fac vânt... Ori doriţi să-i dau afară acum ?

MINISTRUL : *(şoptit)* Nu, pe urmă. *(solemn)* Unde-am rămas ? In aceste momente cruciale nu există sacrificiu personal, jertfă personală, interes personal. Deaceea, fiindcă sunt nerăbdător, nu-i aşa, să aud glasul dumneavoastră, dau cuvântul preşedintelui organizaţiei noastre locale, iubitului medic şi apreciatului nostru om politic, domnului doctor Gheorghe Panu.

DR. PANU: *(în picioare)* Excelenţă, dragi şi iubiţi confraţi, domnilor, să-mi îngăduiţi să aduc salutul nostru excelenţei sale domnului ministru, mulţumindu-i în acelaş timp pentru deosebita grijă, pentru părinteasca oblăduire arătată oraşului nostru de care-l leagă copilăria, adolescenţa, tinereţea, armata şi întreaga domniei sale carieră politică, de care întregul nostru judeţ este mândru şi onorat.

SBONGHICI : Numai judeţul ? Zi toată ţara, coane, că nu greşeşti.

DR. PANU : Fără îndoială. Şi deaceea profit de această fericită ocaziune ca s'aduc la cunoştinţa excelenţei sale că din iniţiatva comitetului şcolar al Liceului Caragea Vodă, cu concursul special al elevilor clasei VIII-a B. — secţia reală, sub conducerea elevului Panu Gheorghe-Valentin, care numai în mod întâmplător este fiul celui ce are cinstea să ţină prezentul cuvânt de bun sosit, s'a luat iniţiativa lăudabilă, înălţătoare, dacă mă pot exprima astfel, a ridicării unui bust în grădina publică, alături de pavilionul de ape B. 11, la stânga chioşcului în care vara cântă fanfara regimentului 4 Vlaşca, un bust în mărime naturală sculptat în marmoră, executat de confratele nostru domnul Mihail Edgar Andriţoiu, căruia opoziţia numai din spirit de frondă şi agresivitate îi spune„ Cioclul".

COLONELUL: Ştiţi, excelenţă, pentru moment e vorba numai de un

bust, dar intenția noastră e cum om da de finanțe să-i adăogăm și un cal. Fiindcă cel puțin aceasta este opiniunea mea: bustul fără cal e ca ofițerul fără sabie.

SBONGHICI : Ba dacă e vorba la o adică, bust să-l facă, da' cu o carte în mână, că eu care-l știu de mic, numai cu cartea în mână l-am văzut...

DR. PANU : Deci excelență, în numele organizației noastre, în numele tuturor cetățenilor de bine, care dacă mă pot exprima astfel, văd în dumneavoastră astrul lor care strălucește la fel de viu ziua și noaptea, vă urez : bine-ați venit.

(aplauze furtunoase, urale și coatele doctorului Panu care evacuează sala. Numai din când în când, prin vacarm, se distinge glasul dr. Panu : „Nu, dumneata rămâi".)

DR. PANU: *(presimțind mânia ministrului)* Vă rog să iertați excelență... Știți... entuziasmul orașului... e greu să-l stăvilești. Când au aflat că sunteți aici...

MINISTRUL : *(după ce a văzut că lumea a evacuat sala și că n'au rămas decât intimii, cu o privire disprețuitoare pe sub sprâncenele lui stufoase)* Exact proverbul : țara arde și baba se piaptănă...

SBONGHICI: *(plin de miere în glas)* Dece coane ministrule, că nu știm să-ți fi greșit cu ceva...

MINISTRUL : *(Fără nimic din morga de adineauri)* Bine nene, de manifestații-mi arde mie-acum ?

MANOLESCU : A fost spontană, excelență.

MINISTRUL: *(săgetându-l)* Lasă prezidentule, cunosc eu spontaneitatea asta : „ieși că altfel e vai de mama voastră". Ce, nu cunosc eu sistemul?

SBONGHICI: Să-i sară ochii, excelență, care n'a vrut să iasă. Numai vreo trei, patru a fostără mai recalcitranți, dar le-a dat ginere-meu Ostropel vreo două palme și i-a convins. Nu, nu, spartană a fost cum a zis și domnul președinte, uite dacă nu ne credeți să-i chemăm înapoi să-i întrebați dumneavoastră, că suntară aici, că tot n'au nimic ce face și zace ca trântorii toată ziulica pe capul nostru.

MINISTRUL : *(plictisit și superior)* Să lăsăm asta domnilor. N'am venit aici ca să fac confruntări, și nici ca să stabilesc cât sunt de popular.

SBONGHICI : Sunteți coane, acu dacă sunteți, sunteți...

MINISTRUL : Să trecem la treburi mai serioase. Dumneavoastră constituiți, nu-i așa, capii organizației noastre din oraș, și dacă nu mă înșel și din județ. Cum s'ar spune notabilitățile. *(scandând)* Personalitățile, oamenii noștri de nădejde. *(privindu-i pe fiecare în parte)* Ei, cum stați ?

MANOLESCU : Dacă excelența sa domnul ministru ar avea bunăvoința să ne explice din ce punct de vedere...

MINISTRUL : *(tăindu-l)* Cum din ce punct de vedere, prezidentule? Câte puncte putem avea noi astăzi la ordinea zilei ?

SBONGHICI : Puține.

MINISTRUL : Sigur, și mă mir că domnul Sbonghici care-i un simplu comerciant are un orizont mai larg decât alții. Puține, chiar foarte puține. Mai precis, unul singur: alegerile. Dar cum vă 'nchipuiți, domnilor? Ași fi părăsit eu capitala în asemenea clipe de încordare dacă situația nu mi-ar fi dictat acest sacrificiu ? Am lăsat tot și am venit în mijlocul dvs. ca să văd cum stați. Ei, care-i situația? Am impresia că domnul doctor Panu ar fi cel mai indicat să mi-o prezinte.

DR. PANU : Excelenţă, dacă mă onoraţi.

MINISTRUL : Nu te onorez, doctore : ţi-o cer.

DR. PANU : Deşi, să vedeţi nu sunt pregătit, noi nu eram la curent că veniţi...

MINISTRUL : Cum doctore, trebuia să ştii că vin ca să poţi prezenta o situaţie exactă a oraşului ce cade în răspunderea dumitale *(acru, amar)*. Mă mir domnule doctor, mă mir foarte mult *(şi mai otrăvit)*. Sau poate că preşedinţia te apasă, atunci evident nu-i aşa, este altceva.

IORDĂNESCU: Vorba poetului, dacă mâna ta sceptrul ţi-o apasă altuia mai vrednic locul tău îl lasă.

MINISTRUL : Mă rog ?

IORDĂNESCU: *(informativ)* Bolintineanu, excelenţă. L-am dat astăzi elevilor dintr'a IV-a la extemporal şi-am prins pe unul copiind.

MINISTRUL : Să-l ascultăm totuşi pe preşedintele dumneavoastră.

DR. PANU : Domnule ministru, dacă înţeleg bine ne cereţi situaţia electorală a oraşului .Ei bine, excelenţă, din punct de vedere alegeri, dacă mă pot exprima astfel, stăm prost.

MINISTRUL : Cum ?

DR. PANU : Am zis : prost. Şi sunt convins că n'am spus încă totul.

MINISTRUL : Bravo, frumoasă veste ! Iată o surpriză neaşteptată, complect neaşteptată, domnilor.

DR. PANU : Excelenţă, m'aţi cinstit cu încrederea dumneavoastră şi m'am silit într'un lung şir de ani să n'o desmint.

SBONGHICI : Ne-am silitără toţi.

MINISTRUL : Şi totuşi popularitatea noastră a scăzut...

COLONELUL : A scăzut. Acu eu care nu fac politică, şi tot pot să vă spun : a scăzut de tot.

MINISTRUL: De ce, colonele?

COLONELUL: Nu ştiu, excelenţă.

MINISTRUL: De ce nu ştii, colonele? Nu reprezentaţi autoritatea, forţa publică, mijloacele de represiune, ordinea ?

COLONELUL: Excelenţă, sunt marea mută.

MINISTRUL: Foarte curios: acum eşti marea mută, dar când ai venit să te numim erai marele vorbitor.

IORDĂNESCU: Si tacuises...

MINISTRUL: Domnule profesor, sunt foarte sensibil, nu-i aşa, la înţelepciunea proverbelor, dar aş prefera mai bine ca în locul acestor cimilituri să aud o situaţie clară, şi până la ora actuală nu o am. Domnul doctor vorbeşte de scăderea popularităţii noastre, domnul colonel e surdo-mut, şi din toate astea nu mai înţeleg nimic. Mă rog : e tare opoziţia sau nu e ? E vreo ameninţare sau nu e ? Există vreo primejdie sau suntem în siguranţă? Acestea sunt întrebările pe care aş dori să mi le limpeziţi.

(se deschide uşa şi intră tiptil, căutându-şi un loc, domnul arhitect Ţucă Berechet. Se aşează lângă prof. Iordănescu).

DR. PANU: M'aţi întrebat, domnule ministru, dacă opoziţia e în acţiune. E. M'aţi întrebat de e vreo primejdie. E. Voiţi să ştiţi de unde ştiu aceste fapte. Ştiu.

MINISTRUL : *(întrerupându-l)* O clipă, o precizare : ştiu şi ceilalţi ? Ştii, prezidentule ?

MANOLESCU : Ştiu.

MINISTRUL: Ştii, profesore?

IORDANESCU: Aut Cicero, aut nihil. Ştiu şi nu ştiu.

MINISTRUL: Dar d-ta, domnule Sbonghici?

SBONGHICI: Eu nu ştiu.

MINISTRUL: Şi colonelul?

COLONELUL: Domnule ministru: nu ştiu dacă ştiu. Sunt marea mută.

MINISTRUL: Edificat. Mai departe.

DR PANU: Domnule ministru, din pricina situaţiei internaţionale, naţionale şi mai ales locale...

MINISTRUL: *(tăindu-i macaroana)* Fără vorbe mari, doctore, ce naiba: suntem între noi. Când ai venit să-mi ceri autorizaţia de import mi-ai ţinut discursuri? Sau ţi-am răspuns printr'un logos? Am închis ochii şi-am semnat. Când a fost vorba să-l scot pe colonel din panamaua cu furniturile cu măşti de gaze, că era intrat până'n gât, i-am spus că sunt marea mută? Am vorbit cu primul ministru şi l-am scos basma curată. Nu de dragul dumneavoastră, domnilor, să vă intre în cap. Fiindcă nu ne şedea bine să se afle prea multe. Şi-acum poftim recunoştinţă... Dar nu-i nimic. Mai departe. Un singur cuvânt: ce face opoziţia?

DR. PANU: *(mereu îmbătat de propria lui elocvenţă)* Excelenţă, opoziţia a trecut la o campanie furibundă de denigrare a organizaţiei noastre, a trecutului naţiei noastre, a prezentului ţării, lovind fără nici o remuşcare în cei mai vrednici fii ai patriei noastre.

MINISTRUL: *(cu un surâs)* Adică în dumneavoastră.

DR. PANU: In noi.

SBONGHICI: *(amărât)* In noi toţi trăsni-i-ar Dumnezeu de oţi.

MINISTRUL: Aş dori să fiţi precişi.

DR. PANU: Precişi, excelenţă, cât se poate de precişi. Această acţiune de defăimare a fost pregătită prin presă, viu grai şi insulte pe garduri. Iată, am aici în faţa mea imunda foaie a opoziţiei al cărei titlu îl cunoaşteţi şi pe care nici un om de bună credinţă nu poate să-l rostească fără să roşească: Vocea Edilitară. Voi arăta negru pe alb cât de josnice sunt atacurile lor. Iată, chiar în numărul de astăzi, puteţi vedea o epigramă adresată, cui credeţi, domnului doctor Panu R. Gh., căruia numai din spirit de invectivă îi spun Panurghe. *(citind epigrama)*.

„Ziceai că-i tific şi-o spuneai cu ifos,
„Când colo, ţi-a murit eri de dambla.
„— Exclus! Eu când tratez un om de tifos,
„De tifos moare, nu de altceva“.

MINISTRUL: Astea-s fleacuri.

DR. PANU: Cum fleacuri, excelenţă, că-mi goneşte toată clientela.

SBONGHICI: Lasă neică, nici aşa nu se bătea lumea la uşa matale, de când i-ai uitat ăluia foarfeca lângă splină.

MINISTRUL: Vă rog, aş vrea să ştiu: care-s acuzaţiile cele mai grave ce vi se aduc?

COLONELUL: Vorbe, excelenţă, vorbe...

MINISTRUL: Nu, nu, exact. Aş dori să ştiu precis care sunt acuzaţiile opoziţiei.

DR. PANU: In ura lor furibundă ne acuză de cele mai josnice şi mai

degradante fapte: furt, rapt, înşelăciune, delapidare, fals în acte publice şi private...

MANOLESCU: ...atentat la bunele moravuri, la libertatea credinţei, a exprimării, a liberei întruniri, de violarea secretului scrisorilor, a domiciliului, adăogându-se tuturor acestor triste defăimări şi alte insulte ca: rănire, spargere prin forţare şi chei potrivite — articolul 400 din codul vechi, recte 501 din cel nou — precum şi alte asemenea mărunţişuri căzute dealtminteri toate, prin decretul de amnistie şi graţiere nr. 701, publicat în Monitorul Oficial nr. 263 partea întâia...

DR. PANU: Invinuirea lor însă cea mai gravă, calul lor de bătaie, dacă mă pot exprima astfel, este furtul. Din hoţi şi din bandiţi nu ne scot.

MINISTRUL: Şi s'a furat într'adevăr?

COLONELUL: Vorbe, excelenţă, vorbe...

MINISTRUL: S'a furat chiar în halul ăsta?

DR. PANU: De furat, s'a furat, excelenţă, dar nici chiar aşa. Fac şi ei din ţânţar armăsar. Astfel, în furia lor orbească, au desgropat chestia cadastrului pe care au intitulat-o în mod neruşinat „Panamaua cadastrării sau povestea celor o sută de milioane fantome". Ştiţi, cred, excelenţă, la ce se referă...

MINISTRUL: *(printre dinţi)* Bestiile!...

DR. PANU: Exact! Şi sunteţi încă mult prea blând. Au desgropat chestia pădurii Oancea pe care au intitulat-o „Pădurea Oancea sau codrul Vlăsiei".

MINISTRUL: Neruşinaţii! Uită însă că în afacerea asta a fost amestecat şi compromis în primul rând Vlădescu-Carapancea, astăzi leaderul lor.

DR. PANU: Dar în oraş lasă să se înţeleagă că toată afacerea s'a aranjat fiindcă, înţelegi, dacă mă pot exprima astfel!

SBONGHICI: Ce mai calea valea, fiindcă, zice că pe vremea aia era cumnat cu dumneavoastră, că nu divorţase încă de sora 'mneatale.

MINISTRUL: Canaliile! Intră şi în viaţa familiară a oamenilor! Oamenii ăştia n'au nimica sfânt!

DR. PANU: Mai mult. Se leagă de programul nostru, pe baza căruia ne-am ales.

MANOLESCU: L-au publicat în întregime, şi se străduesc acum să dovedească, negru pe alb, că n'am făcut nimic din ce-am făgăduit îndărăt cu patru ani.

MINISTRUL: *(plin de amare reproşuri în glas)* Nu mă mir. Eu v'am prevenit: lucraţi domnilor, faceţi ceva, daţi şi d-vs. din coate că vine, nu-i aşa, scadenţa... N'aţi vrut s'ascultaţi...

MANOLESCU: Ba am vrut, excelenţă. Dar vedeţi c'au fost condiţiile vitrege.

ARHITECT ŢUCĂ BERECHET: *(sfios, pentrucă ia pentru prima oară cuvântul)* Am început baia...

MINISTRUL: *(dispreţuitor)* ...şi a rămas neterminată...

ARH. BERECHET: *(sare ars)* Din vina cui? Că s'a băgat domnul doctor cu brevetul dumisale şi n'a mai avut zile până n'am instalat duşurile dumnealui: „duş pneumatic Panu". Şi când le-am montat, dacă dădeai drumul la cald ieşea rece, dacă dădeai drumul la rece venea fierbinte şi dacă le porneai pe amândouă, nu curgea nimic.

DR. PANU: Duşurile erau foarte bune.

BERECHET: Depinde pentru cine. Pentru dumneata poate, că ţi-ai încasat drepturile.

IORDĂNESCU: Am început clădirea liceului... şi a rămas... ab urbe condita...

DR. PANU: Tot din vina mea? Că s'a băgat domnul arhitect care acum văd că se erijează în acuzator, şi-a prezentat un caet de sarcini, ce mai încoace-încolo, că acum suntem între noi, măsluit.

MANOLESCU: Şi când s'a descoperit, n'am mai ştiut pe unde să scoatem cămaşa. A trebuit să muncim zile'ntregi. Dacă-l scoteam din abuz de încredere intra în excrocherie, şi dacă-l scoteam din excrocherie, intra la fals. Noroc de decretul de amnestie nr. 403 din Monitorul Oficial nr. 316 partea întâia.

MINISTRUL: Să lăsăm, domnilor, aceste amănunte. Vă repet, asta-i greşala dumneavoastră: vă pierdeţi în detalii. Problema importantă care se pune acum este, nu-i aşa, care-i situaţia actuală.

DR PANU: Inarmaţi deci cu aceste argumente, bazaţi pe un program edilitar demagogic, irealizabil şi dacă mă pot exprima astfel, absolut fantezist, au deschis o furibundă campanie electorală sub semnul „votul şi bulevardul".

MINISTRUL: Nu 'nţeleg.

DR. PANU: Dacă excelenţa sa îmi permite, voi fi cât se poate de explicit. Dealtminteri, fiindcă vorba străbunilor noştri: verba volant, scripta... scripta... scripta *(către Iordănescu)* cum e mai departe?

COLONELUL *(doct)* Manet Tekel Fares.

DR. PANU: Exact! Iată, am aici afişul electoral cu care au umplut oraşul şi cu care svârle praf în ochii mulţimii. *(desvălue un afiş electoral).*

MINISTRUL: Ce-i asta?

DR. PANU: Proectul de bulevard pe care-l promit alegătorilor în cazul că obţin sufragiile urbii.

MINISTRUL: Din câte mi-aduc aminte, şi noi aveam un proect de bulevard.

DR. PANU: Aveam, evident c'aveam, dar din nefericire a rămas în stadiu de proect, şi asta *(cu o privire fulgerătoare)* tot din pricina domnului arhitect Berechet, care fiind compromis în antrepriza liceului de băieţi...

MANOLESCU: ...n'a mai avut autoritatea să fie învestit cu cinstea de a mai dărui capitalei judeţului nostru bulevardul pe care cetăţenii îl aşteaptă cu atâta ardoare.

DR. PANU *(patetic, inspirat)*. Şi-atunci, şi-atunci, speculând slăbiciunea, dacă mă pot exprima astfel, a cetăţenilor pentru acest bulevard, care trebuie să taie oraşul în două, transformându-l într'un adevărat rai pământesc, aşa cum ne exprimam şi noi în manifestul nostru de acum patru ani, s'au dedat la o adevărată campanie electorală canibalică sub sloganul: „ei n'au făcut nimica, noi vom face totul".

MANOLESCU *(desvăluind un alt afiş electoral al opoziţiei)*. După cum vedeţi, în acest al doilea afiş în culori au mers până acolo, încât au tipărit şi proectul lor de bulevard.

MINISTRUL: Dar este exact proectul, aşa cum l-am plănuit noi.

DR. PANU: *(tehnic)* Cu o modificare. Noi proectam lărgirea bule-

vardului prin dărâmarea întregului şir de case de pe partea dreaptă, numere cu soţ, astfel încât să mărim piaţa publică...

MANOLESCU: Pe când opoziţia anunţă exproprierea tuturor caselor de pe partea stângă, numere fărdă, pentru ca în acest fel, şi cu aceeaşi ocazie, să săvârşească şi sacrilegiul de a dărâma clubul nostru, precum şi alte tezaure istorice.

BERECHET: Vor astfel să exproprieze şi să dărâme casa dela numărul 15..

DR. PANU *(patetic)*: Casă în care s'a născut, a copilărit şi a cunoscut primele bucurii ale vieţii cunoscutul om politic, Titi Tureatcă, căzut ca un erou în alegerile trecute şi sfârşit pe un pat de spital şi mizerie din pricina rănilor căpătate în încăerarea de vizavi de biserica adventistă.

COLONELUL: Vor să dărâme bodega la „Vadul lui Carol", lovind în dinastie, la mijloc neputând fi vorba de o simplă coincidenţă.

MINISTRUL *(plin de înduioșare pentru propria lui soartă)*: Până acolo merg!...

DR. PANU: Vor însfârşit să dărâme casa dela numărul 21, casă modestă dar în care fiecare colţ, fiecare piatră, poate fi socotită o părticică din moaştele sfinte ale naţiunii, fiindcă acolo a deschis pentru prima dată ochii lui strălucind de inteligenţă şi patriotism, şi a sorbit primele raze ale vieţii, excelenţa voastră.

COLONELUL: Până acolo.

DR. PANU: După cum vedeţi, un proect inuman şi antiartistic făcut numai să aţâţe spiritele, să întreţină, dacă mă pot exprima astfel, o atmosferă de încordare, de patimă.

BERECHET: Pe când proectul nostru voia să dărâme partea dreaptă, neatingând nimic din tot ce constituie patrimoniul inalienabil al ţării, ei vor să dărâme partea stângă, ştirbind astfel oraşul nostru, cred că vă daţi seama excelenţă, de orice estetică.

MINISTRUL: Şi aşa cred dumnealor c'o să le meargă? Cu astfel de metode samavolnice? Ei, atunci aflaţi domnilor, că se înşeală. Am înţeles. Lupta este, nu-i aşa, grea. Or ies ei şi atunci noi suntem reduşi la zero, ori ieşim noi şi-atunci *(mărinimos)* se vor putea bucura şi ei, sărmanii, de binefacerile unui regim de libertate şi prosperitate. Da, dar problema este ce facem, domnilor? Da, ce facem? *(priviri întrebătoare între domnii membri)*.

Să vă dau eu soluţia. Nici un vot opoziţiei. Toate voturile pentru noi. Nici un alegător alături de ei. Toţi în rândurile noastre. Fiindcă să nu vă'nchipuiţi, domnilor, că opoziţia odată instalată o să vă cruţe. Păi ce-ţi închipui dumneata domnule doctor, că pierzi numai primăria şi că vei mai putea păstra epitropia aşezămintelor spitaliceşti dacă vin ei la cârmă? Ferit-a sfântul! Sbori doctore!...

COLONELUL *(aprobativ către doctor)*, Sbori!...

MINISTRUL: Şi d-ta colonele, crezi că nu te atinge? V-am spus că alegerile acestea pentru comună sunt un barometru al situaţiei generale. Ce-ai să te faci colonele, cu noul barometru? ...Să fii mulţumit dacă mai apuci vreun pichet de jandarmi, dacă nu vei fi scoş la pensie fără anii serviţi.

MANOLESCU: Poate să ceară invaliditate.

COLONELUL *(mirat)*: Ce invaliditate?

IORDĂNESCU: Ramolit. Din cauza şi în timpul serviciului.

MINISTRUL: Sau dumneata, domnule preşedinte de tribunal, crezi, nu-i aşa, că nu ţi se va desgropa chestia diplomelor de moaşe false, mai exact a diplomelor false de moaşe? *(din nou patetic)*. Nu, domnilor, nimeni nu va fi menajat *(pauză lungă şi grea)*. Vreau să ştiu dacă am dreptate Sunteţi de aceeaşi părere?

SBONGHICI: Idem.

MINISTRUL: Atunci să vedem ce măsuri s'au luat pentruca asaltul opoziţiei să fie împiedicat. S'au luat?

DR. PANU: Măsuri? Ei bine, excelenţă, măsuri s'au luat.

MINISTRUL: Vă rog.

COLONELUL: Poate niţel cam drastice, dar s'au luat.

MINISTRUL: S'auzim.

MANOLESCU: Opoziţia urlă, dar noi ne facem că nu observăm...

MINISTRUL: Mă rog.

DR. PANU: Conduşi de principiul că prevederea este mama înţelepciunii, s'a trecut la o acţiune organizată...

MINISTRUL: Perfect. Fără organizare e haos, şi'n haos nu se poate construi nimic. *(doct, explicativ)* N'ai punct de sprijin. Mai departe.

DR. PANU: Impreună cu domnul preşedinte aici de faţă, am trecut la o serie de măsuri drastice, dar umane.

MINISTRUL: Nu-mi pomeniţi vă rog, cuvântul „drastic". In asemenea conjunctură nici o măsură nu e prea drastică.

MANOLESCU: Am căutat întâi să ne orientăm pe teren.

COLONELUL: Aici oamenii mei, pot zice, c'au lucrat serios. Nu spun mai mult — sunt marea mută — dar ştiu toţi. Nu intră şi nu iese nimeni dincolo de barieră, nici dacă vine Dumnezeu din cer. Ordin categoric. Stai! Şi la barieră trierea. Are parola noastră, e de-ai noştri: înainte marş! E de-ai lor: douăzeci şi cinci de culcări şi'napoi fuga marş!

MINISTRUL: Ai oameni, colonele?

COLONELUL: Am. Căpitanul Peştegras Vasile, locotenentul. Comănescu Mitică Doi, şi sublocotenentul Tighilescu Trandafir. Toţi oameni de nădejdie.

MINISTRUL: Perfect. Nu-l aud însă pe vechiul şi, nu-i aşa, pe bunul meu amic Sbonghici.

SBONGHICI: Dom'le ministru, când a venitără adineaori şi mi-a spus că sântărăţi aici momental şi personal, întâiu n'am vrut să-mi crez ochilor: „Fugi mă Petrică d'acilea, i-am zis — c'ai băut". Dar acum, dacă vă văz cu ochii mei şi domnul preşedinte poate să spună, că dacă a fost vorba de o formalitate, orişicât, vorba aia, nu m'am dat îndărăt. M'am dat... domnule preşedinte?

DR. PANU: Nu s'a dat...

SBONGHICI: Nu m'am dat, c'o viaţă are omul şi nici aia nu-i a lui, că azi eşti şi mâine vorba aia: oale şi ulcele. D'aia şi eu, am fost prezent ca totdeauna, nu ca „Dumitrescu Fii et Co." care zice că aşa şi pe dincolo, dar când e vorba de fapte: Maica Domnului. Eu nu m'am uitat că mă pune al unşpelea pe listă, şi care va să zică şanse n'am, că orişicât, trebue să ia şi opoziţia un loc, aşa, măcar de ochii lumii să nu zică c'au fost ingerinţe, şi te mai pomeneşti că le casează, nu?

MINISTRUL: Perfect de acord: In nici un caz casare!

SBONGHICI: Tocmai d'aia, noi, vorba aia, să le facem cu cap că

ce mai tura vura, treabă socoteală, mă rog, cinstit. D'aia am şi aranjat cu oamenii: bă — le-am spus, — voi aveţi copii? Avem. Că fiecare are doi, trei, câţi i-a dat Dumnezeu... Mă, voi vreţi să-i mai vedeţi întregi, teferi la chenzină? Vrem jupâne. Ei, atunci să vă văz la treabă. Şi am scos toţi oamenii. D'aia nu cred să se mai întâmple ca data trecută, de a trebuit să alerg şi să-l scot pe Mihalache Papuc din fundul ocnii unde a zăcut două săptămâni, că l-a curăţat de sănătate pe Lae Mastoc, aşa că orişicât, oamenii sunt pregătiţi sufleteşte, şi dacă e nevoie îşi dă şi viaţa că fiecare e conştient, şi înţelegeţi domnule ministru, la mine aşa e deviza: „Ori eşti devotat, gata să te'ngrop, ori te pun pe liber, fără preaviz".

MINISTRUL: Foarte bine.

SBONGHICI: Aşa că să n'aveţi nici o grijă, că dacă o lua opoziţia la mine în sector, că nu sunt numai eu, e şi ginerele meu, care n'aţi avut onoarea să-l cunoaşteţi. Gică Ostropel, îi zice lui, dacă ia opoziţia zece voturi să nu-mi ziceţi mie Sbonghici.

MINISTRUL: Perfect. *(intră omul de serviciu al clubului, se apropie în vârful picioarelor de domnul ministru şi îi şopteşte ceva la ureche).* Cum? Cine?.. Păi cum, acum?... Aici ?

OMUL DE SERVICIU: Zice că-i urgent.

MINISTRUL: Colosal. Spune-i peste cincisprezece minute.

OMUL DE SERVICIU: Imposibil. Stă afară... şi ştiţi cum e dumneaiei: a mai spart odată o oglindă şi mi-a pus-o mie la socoteală.

MINISTRUL *(către omul de serviciu)*. Bine. Aşteaptă, imediat. *(către ceilalţi)* Domnilor, o să vă cer scuze câteva clipe. O întrevedere extrem de urgentă, o comunicare dela Bucureşti... Ştiţi, în cinci minute sunt omul dvs.*(întreaga asitenţă se ridică şi iese) (Ministrul rămâne singur, intră d-na Cleo Vergotty).*

DOAMNA: Dragul meu!

MINISTRUL: Cleo!

DOAMNA: Stai să te privesc o clipă, să am siguranţa că nu visez.

MINISTRUL *(fals alarmat)* Cleo, ce-i asta? Iţi dai seama de imprudenţa ta ?

DOAMNA *(plină de reproşuri in glas)*: Imprudenţa mea, sau ingratitudinea altora? Eşti în oraş şi trebuie s'o aflu incidental fiindcă am întâlnit-o întâmplător pe soţia ta.

MINISTRUL: Şi ce importanţă are? Cred că ţi-a făcut plăcere. Sunteţi doar cele mai bune prietene. Te-am rugat însă de atâtea ori, draga mea, ce naiba, nu mai eşti copil... La Bucureşti e altceva. Aici însă, în fundul ăsta de provincie, unde totul se află, se comentează şi capătă proporţii.

DOAMNA: Unde mă ţii tu din egoismul tău...

MINISTRUL: Eşti femeie măritată.

DOAMNA: Spune-mi-o mai simplu: sunt om însurat.

MINISTRUL: Pentru asta mă cauţi aici la club? Ca să-mi faci reproşuri ?

DOAMNA : Nu-ţi fac nici un reproş.

MINISTRUL: Aveai timp la Bucureşti. Cât mai e până la 26 ale lunii ?

DOAMNA: Evident, la tine încă şase zile n'au nici o importanţă. Şi şase săptămâni şi şase luni...

MINISTRUL: Ce femeie fără suflet ești... O inimă de tigroaică, într'un trup de madonă.

DOAMNA: De care ai început probabil, să te plictisești.

MINISTRUL: Nu-mi răni inutil sufletul. Știi că nu trăiesc decât pentru acele câteva jumătăți de oră pe care le răpim amândoi infernului în care mă sbat.

DOAMNA: Dacă ar fi așa, nu m'ai primi atât de plictisit.

MINISTRUL: Nu sunt plictisit. Sunt numai mirat de lipsa ta de tact. Tu, care deobicei ești, nu-i așa, atât de metodică, de calculată, de socotită, cum poți comite o asemenea gafă? Sunt în plină campanie electorală. Opoziția e turbată. Svârle cu noroi. Caută să ne defăimeze. Și tu, femeie măritată, te expui, nu-i așa, acestor primejdii, numai dintr'un capriciu.

DOAMNA: Capriciu? Capriciu, ai spus?

MINISTRUL: Cum pot să numesc altfel imprudența asta copilărească a ta?

DOAMNA: Bine, Georges, dacă așa judeci tu... dacă așa mă cunoști tu... dacă așa apreciezi tu, pot să-ți spun doar un singur lucru: cunoști foarte puțin sufletul femeii, și în special pe mine. Crezi că nu-mi dau seama de tot ce se urzește în jurul meu? Crezi că nu sufăr din pricina acestei infame provincii care-mi otrăvește viața cu intrigile ei meschine?

MINISTRUL: Și atunci cum ai putut să comiți imprudența asta incalificabilă și să vii acum aici, în plină deslănțuire a patimilor, când știi, nu-i așa, că opoziția nu cruță pe nimeni și nimic? Te știam un om cumpănit, Cleo, cu un bun simț politic, cu un real atașament la partidul nostru, în care în primul rând soțul tău e un membru de bază. Apropos, nu m'am interesat, candidează?

DOAMNA: Candidează.

MINISTRUL: Atunci cum ai putut s'o faci, Cleo, pentru numele lui Dumnezeu?

DOAMNA: Fiindcă nu sunt numai o simplă femeiușcă la fel cu toate gâștele din localitate. Fiindcă nu trăiesc cu capul în nori. *(Pauză. Patetică)*. Georges, încotro se îndreaptă țara?

MINISTRUL *(pe zâmbet)*: Puiul meu mic și drag, asta-i grija care te frământă? *(solemn)* Țara se îndreaptă, nu-i așa, spre țelurile ei firești de libertate, egalitate, fraternitate...

DOAMNA: ...calamitate și bestialitate.

MINISTRUL: *(împietrit)* Cleo, ce înseamnă vorbele astea?

DOAMNA: Adevărul. Știi că de două săptămâni nimeni nu mai intră și nimeni nu mai iese din oraș fără autorizație specială?

MINISTRUL: Măsuri de siguranță, drăguță. Ce vrei să facem? Putem lăsa capitala unuia din cele mai importante județe la cheremul aventurii? Dacă se strecoară aici niscaiva agitatori care abia așteaptă, nu-i așa, asemenea ocazii ca să pescuiască în ape turburi?

DOAMNA: Știi cum s'a făcut operația distribuirii cărților de alegător?

MINISTRUL: Probabil cu oarecare grijă... Putem lăsa această armă cu două tăișuri în mâna oricui?

DOAMNA: Știi că de zece zile bandele lui Sbonghici terorizează

mahalalele și că avem până acum peste 10 morți gravi și cel puțin 30 de răniți ?

MINISTRUL *(cinic)* : Bătălia electorală e o luptă îndârjită și ca în orice luptă, unii înving și alții cad.

DOAMNA : Dar cad numai dela opoziție.

MINISTRUL *(și mai cinic)* : Ei și ce? Opoziția n'are nevoie de eroi ? Cu ce vrea să vină la putere ? Nu-i trebuie și ei o zestre morală ?

DOAMNA : Georges, uiți că numele tău e în joc.

MINISTRUL : Și ce ai vrea că facem ? O nouă distribuire a cărților de alegător ?... Să renunțăm la oarecari artificii de urnă, să oprim oamenii lui Sbonghici ca să facă propagandă, și în schimb să iasă opoziția ? Asta-i vrea ?

DOAMNA : Să iasă cine-i mai tare. Chiar tu mi-ai spus ultima oară când ne-am văzut la București, nu-i nici o lună, că sunteți uzați, și că o să vă retrageți ca să vă refaceți ? Nu mi-ai spus-o tu ?

MINISTRUL : Ți-am spus, iubita mea. Ți-am spus. Dar de atunci s'au întâmplat atâtea.. *(doctoral)* Alt echilibru european, alte perspective istorice, altă misiune și răspundere în fața nației, ce știi tu...

DOAMNA : Mă rog : mi-ai spus că dați locul opoziției ca să se compromită și ea ? Mi-ai spus ?

MINISTRUL: Ți-am spus.

DOAMNA : Un om politic se poate desminți dela o zi la alta ? Ce încredere să mai aibă cetățenii în vorbele tale ? Și la urma urmei, o fi ce-o fi între noi, dar în fond sunt și eu un cetățean, Georges.

MINISTRUL : Cleo, nu te'nțeleg.

DOAMNA: Fiindcă nu vrei.

MINISTRUL : Fiindcă nu reușesc.

DOAMNA *(privindu-l drept în ochi)* : Ai spus că vă retrageți ?

MINISTRUL : Am spus.

DOAMNA : Atunci trebuie să te ții de cuvânt.

MINISTRUL : Cleo !

DOAMNA : Nu ascult nimic.

MINISTRUL *(luând o poză încremenită)* : Cleo, încep să pricep.. Te-au vrăjit, te-au amețit, sau te-a cumpărat opoziția.

DOAMNA : Pe mine ? Așa mă cunoști ? Eu sunt o femeie care să mă vând ?

MINISTRUL: Atunci nu mai înțeleg nimic. Ce interes ai tu să iasă ei?

DOAMNA *(eroică, aproape retorică)* : Bulevardul.

MINISTRUL *(realmente n'a înțeles nimic)*: Bulevardul ?

DOAMNA : Nu vreau să mor înainte ca să văd terminat bulevardul.

MINISTRUL: *(aproape să isbucnească în râs)* Bulevardul, Cleo? Ce te-a apucat ?... De unde până unde dragostea asta... municipală la tine, tu care nu stai nici trei luni încheiate în orașul ăsta pe care-l detești.

DOAMNA : Detest orașul, dar ador bulevardul.

MINISTRUL : Nu mai pricep nimic.

DOAMNA : Georges, odată în viața ta fii și tu om politic. Acum o lună mi-ai spus că la viitoarele alegeri iese opoziția ?

MINISTRUL : Ți-am spus.

DOAMNA : Mi-ai dat știrea ca sigură ?

MINISTRUL: Ţi-am dat.
DOAMNA: Era firesc să pun bază pe cuvintele tale?
MINISTRUL: Era.
DOAMNA: Am venit acasă şi m'am gândit. Toată noaptea m'am gândit, Georges... Vasăzică ai noştri se retrag... Mare pagubă. Tot n'am avut mare avantaj...
MINISTRUL: Eşti nerecunoscătoare. N'a luat bărbatul tău antrepriza jocurilor de noroc, de-a lăsat oraşul fără un franc?
DOAMNA: Şi eu cu ce m'am ales? O nimica toată. Un vizon, şi ăla numai trois-quarts. Deci se retrag ai noştri şi vine opoziţia. Perfect. Dacă vine opoziţia, vine cu programul ei, nu? M'am gândit bine, Georges?
MINISTRUL: Te-ai gândit.
DOAMNA: Atunci se cheamă că fac şi bulevardul. Dar să vedem cum. Dărâmă toate maghernițele de pe partea stângă. Admirabil. Tot n'avea nici un fel de estetică. Dar micuţa ta Cleo e un om practic. Ce mi-am spus? Acum e momentul. L-am chemat pe Palaide, îl ştii?
MINISTRUL: Il ştiu.
DOAMNA: Şi am cumpărat toate prăvăliile de pe partea stângă dela numărul 1 până la 29 inclusiv. Dacă vor să le dărâme, înseamnă că trebuie să le exproprieze, şi dacă vor să le exproprieze, să plătească.
MINISTRUL: Teribil cap, domnule.
DOAMNA: Dar ce crezi d-ta că numai voi ăştia dela centru ştiţi să le descurcaţi?
MINISTRUL: Oricum, însă, e inutil. *(implacabil)* Nu pot face nimic pentru tine, micuţa mea. Nu pot să-l las pe Vangheliu să iasă înaintea oamenilor noştri.
DOAMNA: Pui deci pasiunea ta politică înaintea mea?
MINISTRUL: Nu mă şantaja, Cleo, ştii doar că atunci când e vorba de ţară, sunt de granit... de fier.
DOAMNA: De fier ai spus?
MINISTRUL: De fier
DOAMNA: Atunci nu mă miră: eşti ruginit. Din pricina ta mi se trage ruina.
MINISTRUL: Ruina?
DOAMNA: Ruina mea morală, fiindcă am crezut în tine, şi materială Georges...
MINISTRUL: Cum ai putut să începi o asemenea afacere fără să mă consulţi?
DOAMNA: Nu-mi închipuiam că un ministru poate să fie atât de veros, să aibe azi o opinie, şi peste o lună alta.
MINISTRUL: Destinele ţării, Cleo!
DOAMNA: Na, că se dărâmă lumea.
MINISTRUL: Echilibrul Europei, iubita mea.
DOAMNA: Echilibrul Europei? *(practică)* Ca să existe echilibrul continentului trebuie ca fiecare ţară în parte să fie echilibrată. Ca să se echilibreze ţara, trebuie să se echilibreze cetăţenii. *(desnădăjduită)* Cu ce echilibru rămân eu, Georges, dacă am angajat în afacerea asta tot ce-am avut?
MINISTRUL: Tot ce-ai avut?

DOAMNA: Tot. Toate economiile mele... Tot ce-am pus de-oparte din micile tale atenţii.

MINISTRUL: Sunt foarte mişcat, Cleo, totuşi n'am ce să-ţi fac. Trebuia să mă'ntrebi.

DOAMNA: De unde să te iau, dacă mă ţii la distanţă? *(aproape lăcrămând)* Fiindcă tot timpul mă ţii departe de tine. *(apăsând pe ultima pedală a dramei)* Nu m'ai iubit, Georges, m'ai utilizat.

MINISTRUL: Cleo!

DOAMNA: Nu, nu, lasă-mă să plâng.

MINISTRUL: Aici ţi-ai găsit? Alături sunt partizanii mei politici. Soţia mea e în oraş. Poate să pice dintr'o clipă într'alta. Ce-ar spune, să mă vadă cu cea mai bună prietenă...

DOAMNA: Florence? Când o să afle că tu eşti autorul acestei catastrofe o să te acuze şi ea.

MINISTRUL: Te'nşeli. Florence e o femeie cu cap. Ea în locul tău n'ar fi procedat aşa.

DOAMNA *(cu un zâmbet)*: Crezi?

MINISTRUL: Sunt sigur.

DOAMNA *(aproape triumfătoare)*: Atunci află că în afacerea asta am cointeresat-o şi pe ea.

MINISTRUL: Ce înseamnă că ai cointeresat-o şi pe ea?

DOAMNA: Nu ţi-am spus că am cumpărat jumătate bulevard? Toată partea stângă, numere fărdă?

MINISTRUL: Ei şi?

DOAMNA: De unde crezi tu că am avut eu suma asta? Din meschinele cadouri pe care mi le faci tu? I-am expus Florencei planul, l-a găsit ingenios şi a băgat în afacerea asta toţi banii voştri din recoltă.

MINISTRUL: Toţi banii? Ai înebunit, Cleo?

DOAMNA: N'am înebunit deloc.

MINISTRUL: Inţeleg. Incerci să mă şantajezi. Să-mi forţezi mâna. Află, drăguţă, că la mine nu prind asemenea manevre. La mine, înainte de toate, sunt interesele... nu-i aşa, interesele... A nu, nu prind asemenea minciuni.

DOAMNA: Minciuni? Intreab-o pe Florence.

MINISTRUL *(aproape înfuriat)*: O întreb. *(se apropie de telefon şi face un număr)* Casa Săndoiu? Sărut mâna, coană mare. Eu. Iartă-mă, sunt într'un consiliu. Cu Florence, te rog *(către Cleo)* Florence e-un om chibzuit... Da. Florence? Ascultă, mami, voiam să te 'ntreb ceva... Câţi bani avem noi în casă? Nimic? Cum nimic? Ce? Mi-ai făcut o surpriză? O să văd după alegeri? Nu, nu, nimic. Bine *(închide telefonul)* *(Aproape disperat)* Cleo, ce-ai făcut, Cleo?

DOAMNA: Ce-am făcut? M'am încrezut în cuvintele unui ministru uşuratec.

MINISTRUL: *(prăbuşit)* Nu eu am fost uşuratic, Cleo... primul ministru.

DOAMNA: Şi te mai simţi angajat faţă de el? Dece te-a indus în eroare?

MINISTRUL: Aşa face întotdeauna.

DOAMNA: Ăsta nu e prim ministru, Georges, ăsta-i un papă lapte care nu face decât să compromită cabinetul nostru. Vei vedea, Georges dragă,

ai tu încredere în pisicuța ta. Mai devreme sau mai târziu tot o să fie debarcat. Metodele lui nu mai prind. *(solemnă, patetică, inspirată)* Trebuie să ne îndreptăm spre un nou orizont de echitate socială.. și de morală, Georges.

MINISTRUL *(adâncit în gândurile lui)* : Ai... Vreau să spun ați învestit tot?

DOAMNA : Tot.

MINISTRUL : Mare curaj.

DOAMNA: *(luminată de zâmbet)*: Asta-i curaj, Georges? Asta-i simț politic.

MINISTRUL *(înseninându-se)* : Teribilă ești.

DOAMNA: Sărută-mă.

MINISTRUL *(sărutând-o)* : Ești un diavol. *(și fiindcă doamna se desprinde din brațele lui)* Mai stai.

DOAMNA : Ai consiliu. Am sburat. Sunt așteaptă, Georges. Nu, nu ce crezi tu, dar există un om căruia trebuie să-i comunic vestea asta. Au revoir, mon amour. La 26 la București. *(Doamna iese) (Ministrul rămâne o clipă singur, apoi deschide ușa, și domnii membrii care au asistat la ședința de acum câteva clipe, reintră).*

MINISTRUL : *(după ce și-a reluat locul la birou)* Domnilor, vă rog să iertați această scurtă întrerupere. Evenimente de ultimă oră m'au silit să iau o veche legătură... Vreau să spun, nu-i așa, legătura cu centrul pentru o serie de dispoziții extrem de urgente. Să continuăm. Vă ascult. Unde am rămas? Exact. Domnul Sbonghici făcea tocmai un expozeu...

SBONGHICI : Așa că orișicât, asta am vrut să spun... a trebuit careva să zică, să trecem la măsuri, cum foarte corect ați zis și 'mneatale, drastice. Spre maalaua Plopșor, unde știm din esperiență că le vine oamenii, am pus, mă'nțelegeți, bariere.

MINISTRUL : Ați pus bariere?

SBONGHICI : Am pus.

MINISTRUL : Câte?

SBONGHICI: Trei. Una în dreptul cimitirului, alta la iarmaroc și alta dincolo de linie.

MINISTRUL : Vasăzică trei

SBONGHICI : Trei.

COLONELUL : Eu am spus că-i puține. Dacă scapă vreun recalcitrant? Să mai punem una și la liceul de fete, că vorba aia, ce e bine, nu e rău.

MINISTRUL : Așa socotești, colonele?

COLONELUL : Am studii de strategie, excelență, măcar că m'a băgat la jandarmi *(doct)* Obstacolul și îngroparea la pământ sunt elementele de bază ale apărării.

MINISTRUL : Obstacole văd că s'au pus.

COLONELUL : Acum nu mai rămâne decât să-i îngropăm.

MINISTRUL : Mai departe.

DR. PANU : In ceeace privește partea stângă a orașului, de la seminar în sus, e declarat contaminat. A fost destul de greu până să găsim epidemia.

MINISTRUL : Dece a fost greu?

DR. PANU: Să vedeți. Scarlatină, am avut acum patru ani, tifos la alegerea parțială de acum un an și jumătate... Trebuia să găsim ceva nou.

MINISTRUL: Și ați găsit?

DR. PANU: Găsit. Pojarul. Nu-i o boală grea şi esenţialul e să scape omul cu viaţă.

SBONGHICI: Că ce-i mai important în lume? Onoarea şi sănătatea. Restul vine dela sine. D'aia ne-am gândit că anul ăsta s'o facem mai semplu. *(explicând)* Lucrătura la urne nu era uşoară. Leagă-i sfoara, pune-i sigil, rupe sfoara, scoate buletinele, bagă altele, pune altă sfoară, alt sigil. Ambalaj delicat. D'aia s'a gândit ginerele meu Ostropel, care scrie şi la ziarul ştiinţelor şi călătoriilor, de-a făcut un model de urnă, o avem aici, model special. Bagi buletinul, cade alături că are fundul scos. Pe urmă faci încărcarea automat. Bagi buletinele şi lipeşti fundul.

DR. PANU: Cu sistemul ăsta pe care l-a luat în consideraţie şi comisia noastră şi l-a găsit extrem de ingenios, economisim timp, bani şi nervi. Tocmai am voi, profitând de faptul că Excelenţa sa se află în mijlocul nostru, să extindem sistemul acestei urne la întreaga ţară. Ar fi o mare cinste pentru oraşul nostru să ştie că a contribuit şi el, dacă mă pot exprima astfel, la progresul civilizaţiei...

MINISTRUL *(tăindu-l)*: Domnilor, sunt, sunt, nu-i aşa, stupefiat. Vă ascult de aproape o oră şi sunt cutremurat. *(cu voce tremolată)* Am venit în mijlocul dvs. cu sufletul plin de nădejde, încredinţat că voi găsi în acest oraş o atmosferă înălţătoare. Şi ce găsesc? Aceleaşi patimi meschine, aceleaşi înfruntări mărunte, aceleaşi procedee răsuflate. Anacronice. Procedee pe care le cunosc şi copiii. Aşa voiţi dumneavoastră să câştigaţi bătălia electorală? Cu urne măsluite?

COLONELUL: Eu am spus că sistemul e demodat. Râde şi curcile.

MINISTRUL: Cu bariere pe uliţele oraşului?

DR. PANU: Nu pe toate. Doar în acele centre care, dacă mă pot exprima aşa, reprezintă un real pericol public.

MINISTRUL: Aşa înţelegeţi dumneavoastră să purtaţi, nu-i aşa, bătălia electorală?

COLONELUL: Deh, dacă domnul Sbonghici nu se astâmpără. Eu i-am spus, excelenţă: Las-te nene că te torn.

MINISTRUL: Domnule preşedinte, mă adresez dvs., care reprezentaţi în acest oraş organizaţia noastră. Cum aţi îngăduit să se terfelească toate sfintele principii ale partidului nostru? Vasăzică, nu-i aşa, noi luptăm pentru drepturile omului, şi dvs. pătaţi scrutinul cu sânge? Noi am luptat pentru sufragiul universal, pentru votul individual, secret, obligatoriu şi, nu-i aşa, cinstit, şi dvs. umblaţi să falsificaţi urnele?

DR. PANU: Nu în interesul nostru, o ştiţi..

MINISTRUL: Nu mă întrerupe, domnule preşedinte, fiindcă nici eu nu te-am întrerupt atunci când d-ta, în mod cinic, îţi expuneai programul dumitale incalificabil.

SBONGHICI: Cremenal.

MINISTRUL: Şi mă întreb cutremurat, domnilor, cum aţi putut tolera o asemenea situaţie? Te'ntreb pe dumneata, colonele.

COLONELUL: Nu pot să răspund: sunt marea mută.

MINISTRUL: Şi pe dumneata te'ntreb vechiul şi devotatul meu amic, Sbonghici...

SBONGHICI: Interesul organizaţiei, coane. Putem să-i lăsăm? Să iasă oţii. Că ies.

MINISTRUL: Fiindcă sunteţi slabi. Fiindcă n'aţi muncit. Fiindcă aţi

fost lipsiți de o conduită morală. Fiindcă așa ați crezut că o să meargă la inimă. Ei bine, domnilor, nu mai poate să meargă așa. Vremile s'au schimbat, oamenii s'au schimbat, moravurile s'au schimbat, echilibrul Europei s'a schimbat. Chiar adineaori am primit o comunicare de extremă importanță pentru țară. In timp ce dvs. stați aici înfundați în treburile dvs. mărunte și vă răsboiți cu partidul domnului Victor Vangheliu, pentru care eu personal trebuie să vă spun că am o deosebită stimă, s'a semnat acordul, nu-i așa, cum să vă explic eu dvs., ca să înțelegeți, s'a semnat un acord european. Vă dați seama de importanța acestui fapt?

COLONELUL: *(plin de importanță)* S'a semnat care va să zică.

MINISTRUL *(și mai important)*: S'a semnat. Insuși Guvernul nostru face actualmente o importantă cotitură. Dinastia personal se îngrijește să cunoască pulsul real, real am spus și nefalsificat al situației. Nu ne interesează un meschin mandat în consiliul comunal. Pe noi ne preocupă să știm exact cu cine e țara: cu ei sau cu noi? cu cei ce o mint sau cu cei ce-i pregătesc un viitor de aur? Sigur, evident, negreșit, fără îndoială, situația dvs. nu-i comodă. Opoziția e tare. Situația domnului Victor Vangheliu e tare. Dece? Fiindcă nu-i uzată, pe când dvs. slavă domnului, v'ați uzat de tot. Victor Vangheliu vine cu forțe proaspete. Lesne de înțeles. Opoziția conservă, iar guvernarea consumă. Consumă energie vreau să spun, și prestigiu. Dar n'avem ce face. Să jucăm cavalerește. Vom ieși noi, foarte bine, vor ieși ei, nu vom face decât să ne bucurăm că a ieșit un adversar leal, demn de stima noastră, căruia nu va trebui decât să-i urăm succes, fiindcă la urma urmelor nu-i așa, ce diferență între ei și noi? Vrem acelaș lucru, și avem aceleași idealuri. Deaceea, ca să n'o mai lungim inutil, voi trece la concluzii. Veți ridica imediat barierele.

DR. PANU: Le ridicăm, excelență, le ridicăm. O să se mire cetățenii, dar le ridicăm...

MINISTRUL: Impiedicați orice samavolnicie. Chiar de astă seară.

SBONGHICI: Asta nu-i ușure că băieții e pe teren. Și arză-i-ar focu, cine știe prin ce cârciumă zace.

MINISTRUL: Ridicați orice restricție cu privire la libera circulație a cetățenilor.

DR. PANU: Și epidemia?

MINISTRUL: Și.

SBONGHICI: Da cu urnele ce facem, coane, că am băgat în ele peste 100 metri cubi de cherestea?

MINISTRUL: Pe foc.

SBONGHICI: S'a terminat, iese opoziția sigur.

MINISTRUL: Să iasă. Să iasă sănătoasă. Și să aplice ei programul pe care n'am fost vrednici să-l îndeplinim noi. Să tragă electrică, să facă școala, să facă bulevardul.

COLONELUL: După proectul lor?

MINISTRUL: Ii privește. Nu mă amestec. Au dreptul să-și aplice oamenii programul așa cum l-au gândit și cum îl găsesc ei mai bun. Nu noi vom fi aceia care să le băgăm bețe 'n roate. Dacă vor reuși, vom fi primii să ne bucurăm, fiindcă, să vă intre în cap domnilor, într'aceasta constă echilibrul și tăria unei nații. Echilibrul social, spune un mare gânditor politic, este atunci când continentul e în echilibru, când fiecare țară e în echilibru, și când

la rândul lui niciun cetăţean nu e dezechilibrat *(intră omul de serviciu anunţând o vizită excepţională).*

OMUL DE SERVICIU: Domnul Victor Vangheliu *(rumoare printre domnii membri).*

MINISTRUL: Victor Vangheliu, domnilor. Să-mi îngăduiţi să rămân câteva clipe cu şeful opoziţiei, fiindcă, nu-i aşa, să nu uităm că şi el reprezintă ţara...

SBONGHICI: ...şi naţia...

MINISTRUL: In câteva clipe reluăm discuţia. *(toţi domnii membrii ies în timp ce'n prag apare dl. Victor Vangheliu).*

MINISTRUL: Domnule Vangheliu, ştiu ce dureri te aduc la mine. Mă aflu numai de câteva clipe în acest oraş dar mi-au fost suficiente ca să fiu pus în cunoştinţă de cauză. Luaţi loc.

VANGHELIU: Prefer, domnule ministru, să stau în picioare. In aceste clipe grave prin care trece oraşul, înţelegeţi, că nu-mi permite conştiinţa ca...

MINISTRUL: Domnule Vangheliu, ştiu ce vrei să spui, ştiu tot. Sunt mâhnit. Ţi-o afirm deschis, bărbăteşte, fără ocol şi fără gând ascuns, sunt, nu-i aşa, mâhnit. Te asigur însă că guvernul n'a fost just informat. N'am ştiut ce se petrece aici.

VANGHELIU: Şi sunt sigur că nici acum nu aveţi o imagine exactă. Nici închipuirea cea mai scelerată a inchiziţiei n'ar fi putut scorni grozăvii mai mari. Oameni cu capete sparte...

MINISTRUL: Ştiu, domnule Vangheliu, ţi-o repet încă odată, am fost pus la curent. Chiar adineauri am luat legătura pe fir direct cu primul ministru şi suntem gata să dăm satisfacţie.

VANGHELIU: Geamurile vor fi fără discuţie puse la loc, stricăciunile vor fi reparate *(o lacrimă în glas)* Dar viaţa, viaţa, domnule ministru, acest bun pe care nimeni nu-l poate restitui, cu viaţa pierdută a oamenilor ce facem?

MINISTRUL *(ştergându-şi pe furiş o lacrimă)*: Să păstrăm un minut de tăcere în memoria celor căzuţi, nu-i aşa? pe baricada patimilor deslănţuite!

VANGHELIU: Am văzut adineauri un aspect dintre cele mai cutremurătoare. Intr'una din mahalalele noastre, într'o căsuţă modestă, se stinge un copil bolnav de difterie, şi nimeni nu se poate apropia să-i dea un ajutor fiindcă oamenii dvs. au declarat epidemie de pojar.

MINISTRUL: Ştiu, domnule Vangheliu, şi sunt indignat.

VANGHELIU: De trei săptămâni lăptarii nu mai au acces în oraş. fiind bănuiţi de simpatie cu opoziţia.

MINISTRUL: Mă mir: lăptarii au fost întotdeauna oamenii noştri.

VANGHELIU: Au fost până acum două luni când a intrat în vigoare regulamentul onorabilului domn Panu· la barieră li se scoate smântâna, iar în centru sunt amendaţi pentru apă.

MINISTRUL *(drastic)*: Se vor lua măsuri urgente şi toţi cei vinovaţi vor fi pedepsiţi. Oricine vor fi ei.

VANGHELIU: In ceeace priveşte distribuirea cărţilor de alegători, ce să mai vorbim. Au fost omişi toţi cei ce sunt numai bănuiţi că au o vagă legătură cu noi şi în schimb au primit câte două toţi locatarii dela „Dormi în pace". Veţi ieşi, domnule ministru, veţi reuşi în alegeri fără discuţie, asta o ştiam de mult, dar în schimb, v'aţi împovăra cu una dintre cele mai crân-

cene moşteniri. Am profitat de această vizită a dvs. aici, domnule ministru, ca să vă spun toate aceste fapte. Dealtminteri, în memoriul la care lucrăm acum, eu, cunoscutul avocat Vladimir Necşulescu, fostul preşedinte al baroului, şi dl. Terzulian Lazăr, medic veterinar, vom expune pe larg toate ingerinţele la care am fost supuşi.

MINISTRUL: Nu va fi nevoie, domnule Vangheliu...

VANGHELIU *(mirat)*: Nu va fi nevoie?

MINISTRUL *(categoric)*: Nu. Aveţi în faţa dvs. un reprezentant autorizat al guvernului şi cuvântul lui, vă asigur, va fi ascultat. N'am venit aici numai să constat. Am venit să îndrept. In chiar această clipă când noi stăm de vorbă s'au şi luat măsuri. Se va reface întreaga operaţie de distribuire a cărţilor de alegător.

VANGHELIU: Glumiţi, domnule ministru?

MINISTRUL: Nu glumesc deloc. Se vor ridica fără întârziere barierele.

VANGHELIU: E prea târziu.

MINISTRUL: Mai bine mai târziu decât niciodată. Se vor ridica restricţiile şi epidemiile.

VANGHELIU *(zâmbind)*: Inţeleg jocul, excelenţă. Vreţi să daţi impresia unor alegeri libere fiindcă v'aţi şi asigurat urnele Sunt informat: urne sistem Ostropel.

MINISTRUL: Toate urnele suspecte vor fi puse pe foc iar în jurul celor noui vor sta numai oamenii dvs.

VANGHELIU: Ce cursă ne mai întindeţi, domnule ministru?

MINISTRUL: Nici una. Nici una, domnule Vangheliu. Vrem să facem alegeri libere. Alegeri care să exprime, nu-i aşa, într'adevăr gândul naţiei şi conştiinţa cetăţenilor. Ceva mai mult, deşi interese superioare de Stat mă reclamă urgent la Bucureşti, iată, vă declar, rămân în acest oraş până după alegeri.

VANGHELIU *(suspicios)*: Vreţi chiar să ridicaţi barierele?

MINISTRUL: Cu mâinile mele.

VANGHELIU: Suspendaţi epidemia, excelenţă?

MINISTRUL: Fără nicio întârziere.

VANGHELIU: Retrageţi urnele false, domnule ministru?

MINISTRUL: Până la una.

VANGHELIU: Şi rămâneţi dvs. aici?

MINISTRUL: Până după alegeri. N'o crezi? Ai cuvântul meu de onoare.

VANGHELIU: Ba nu, cred.

MINISTRUL: Te nelinişteşte ceva?

VANGHELIU: Nu mă nelinişteşte nimic, excelenţă, dar orişicum... mă gândesc, vedeţi.. ca om politic sunt obligat să mă gândesc nu numai la interesul partidului nostru exclusiv. Sunt ţinut să am în vedere interesul general al Patriei. *(pe gânduri)* Şi mă întreb, e numai o simplă întrebare, ştiu eu, nu ne pripim?

MINISTRUL: Nu înţeleg.

VANGHELIU: Nu cumva trecem prea repede, prea nepregătit, dela o extremă la alta?!

MINISTRUL: Ţara are nevoie de o mare primenire morală.

VANGHELIU: Dar suportă conştiinţa naţiei un asemenea salt de 180

de grade? Şi mai e o problemă: spuneţi că suspendaţi ingerinţele. Dar să ne gândim, suntem noi pregătiţi — sufleteşte vorbind — pentru alegeri libere? Nu cumva facem o altă greşală căzând din lac în puţ? Vreţi să ridicaţi barierele. Foarte bine. Să faceţi o nouă distribuire a cărţilor de alegător. Admirabil. Vreţi alegeri desfăşurate în perfectă legalitate. Minunat. Dar dacă tocmai de aici se naşte o altă încurcătură? Dacă ies la iveală alte forţe, înţelegeţi ce vreau să spun...

MINISTRUL: Forţe? Ce forţe?

VANGHELIU: Veniţi de la ministerul de interne, excelenţă.. Eu trebuie să vă informez? Dumneavoastră ştiţi ce descoperim în fiecare dimineaţă pe ziduri?

MINISTRUL: Şi aici?

VANGHELIU: De câteva nopţi au apărut foi volante...

MINISTRUL: S'au făcut cercetări?

VANGHELIU: S'au făcut şi se fac. Dar ajută? Ştiţi până unde merge îndrăzneala lor? (*cu ton confidenţial*) Au încercat să depună o listă...

MINISTRUL: Blocul muncitoresc...

VANGHELIU: ...ţărănesc!

MINISTRUL: Şi dumneavoastră dormiţi!

VANGHELIU: Nu dormim, excelenţă, cui îi arde de somn? In această direcţie am găsit cu domnul Dr. Panu o platformă comună: lista o declarăm tardiv depusă, iar de oamenii lor se îngrijeşte colonelul... Aşa încât în aceste condiţiuni, faţă de acest real pericol comun — fiindcă au oameni, excelenţă, au manufactura de tutun, tipografii, învăţători şi chiar unii profesori, putem noi să ne permitem luxul unor alegeri cum spuneţi dvs., libere? Să fim serioşi, excelenţă. Aşa, cel puţin ştim că ieşiţi dumneavoastră. E rău? E rău... Dar cel puţin ieşiţi dumneavoastră...

MINISTRUL: De unde ştii? Poate că iese partidul dumitale.

VANGHELIU: Noi n'avem şanse.

MINISTRUL: Noi suntem uzaţi.

VANGHELIU: N'am avut timpul să ne organizăm propaganda.

MINISTRUL: Vă vom ajuta noi.

VANGHELIU: Acum e prea târziu.

MINISTRUL: Niciodată nu-i prea târziu ca să aduci un serviciu ţării.

VANGHELIU: Nu... şi de altminteri, fiindcă îmi vorbiţi pe tonul ăsta de perfectă sinceritate, nici nu ştiu dacă ţara e alături de noi.

MINISTRUL: Cine ne dă garanţia că-i de partea noastră?

VANGHELIU: Acum că suntem între noi şi că nu ne aude nimeni, Dvs. care mi-arătaţi atâta prietenie, pot să vă spun deschis: partidul nostru este minunat, este admirabil, dar n'are nici o popularitate...

MINISTRUL: Dar ce, al nostru are? Din ce mă gândesc mai bine, îmi dau seama că cei mai indicaţi sunteţi dumneavoastră. Aveţi un program bun.

VANGHELIU: Aveţi şi dumneavoastră.

MINISTRUL: Făgăduiţi oraşului realizări importante.

VANGHELIU: Ce, dumneavoastră nu puteţi făgădui?

MINISTRUL: Aveţi un proect de bulevard pe care l-am studiat şi care poate deveni o capodoperă edilitară.

VANGHELIU: Şi proectul dumneavoastră e destul de bun.

MINISTRUL: Inutil să mai despicăm firul în patru. Toate şansele sunt alături de dumneavoastră.

VANGHELIU: Iar eu vă spun că dumneavoastră sunteţi ca şi aleşi.

MINISTRUL: Inţelege, domnule Vangheliu, dumneata eşti alesul naţiunii.

VANGHELIU: De prisos, domnule ministru, nu mă puteţi clinti. M'am obişnuit să fiu opoziţie.

MINISTRUL: In schimb noi ne-am plictisit să mai guvernăm.

VANGHELIU: Foarte curios, domnule ministru, este cred pentru prima oară când trebuie să rogi pe cineva să rămână la cârma treburilor obşteşti.

MINISTRUL: Vreau să vă dau ocazia şi dvs. să vă aplicaţi programul.

VANGHELIU: Aţi devenit subit mărinimos, domnule ministru. Dece nu vreţi să dăm cărţile pe faţă?

MINISTRUL: Să le dăm Vangheliule, dece să nu le dăm?

VANGHELIU: Dvs. vreţi să ieşim noi fiindcă la mijloc sunt interesele unei doamne care a cumpărat toată partea stângă a bulevardului.

MINISTRUL: *(întrerupându-l)*. Ei, ştii că-mi placi, Vangheliule! Ai intuit just. Vreau să ieşiţi dvs., fiindcă am interese să ieşiţi dumneavoastră. Dar poţi să-mi explici ce te face pe dumneata să refuzi?

VANGHELIU: Jucăm deschis, domnule ministru?

MINISTRUL: Deschis. De ce nu vrei să te laşi ales?

VANGHELIU: Domnule ministru: bulevardul.

MINISTRUL: Tocmai, o să l puteţi face.

VANGHELIU: Excelenţă, imposibil. *(pauză)*. Am cumpărat partea dreaptă.

MINISTRUL: Cum?

VANGHELIU: Am cumpărat toată partea dreaptă dela numărul 2 până la 28 inclusiv.

MINISTRUL *(jumătate uluit de veste, jumătate glumeţ)*: Ai cumpărat toată partea dreaptă, gangstere?

VANGHELIU: Nu chiar toată. Am prevăzut. Au mai rămas câteva clădiri şi două locuri virane pentru dumneavoastră. *(subit la alt ton)*. Iată deci, excelenţă, că nu pot să ies. Omoară-mă, taie-mă coane, nu pot să mă las ales. Rămâneţi dvs. şi faceţi bulevardul şi vă declar după acum că opoziţia nu face opoziţie *(schimbând tonul)*. Bine înţeles că dacă veţi trece la măsuri de teroare sau falsuri grosolane ne puteţi scoate, dar vă declar solemn, dacă acest lucru se întâmplă, eu şi oamenii mei, adică întreaga listă, demisionăm în bloc.

MINISTRUL: Ia uite, domnule, ce încurcătură. Vasăzică nu vrei să ieşi?

VANGHELIU: In ruptul capului.

MINISTRUL: Păi bine, domnule, înţelege că nici eu nu pot să ies.

VANGHELIU: N'am ce să fac.

MINISTRUL *(plimbându-se agitat prin odaie)*: Teribilă situaţie! Stai, domnule, să ne adunăm. Vasăzică dumneata nu poţi să ieşi şi înţeleg foarte bine dece, iar eu nu pot să ies şi mă'nţelegi şi dumneata perfect. Păi cine iese, domnule?

VANGHELIU *(dând din umeri)*: Ştiu şi eu?

MINISTRUL: *(pe gânduri):* Domnule, aici nu există nici un fel de a treia listă? A noastră, vorbesc...

VANGHELIU: Nu e, excelenţă.

MINISTRUL: Nici un fel de partid de rezervă?

VANGHELIU: Nu e, domnule ministru.

MINISTRUL: Nici un fel de independenţi?

VANGHELIU: Nu e coane, că i-am desfiinţat pe toţi.

MINISTRUL: Nici un fel de dezidenţă?

VANGHELIU: N'avem, nene. Ce, dac'ar fi nu ţi-aş spune?

MINISTRUL: Ia stai o clipă. Ce adică, noi nu suntem în stare să creiem una?

VANGHELIU: Ba suntem.

MINISTRUL: Dau eu nişte organizaţii, dai şi dumneata câteva, facem un partid independent şi punem listă separată.

VANGHELIU: *(nedumerit)* Şi cu ce scop, excelenţă, dacă-mi daţi voie, că nu prea pricep.

MINISTRUL *(superior):* Se cunoaşte, Vangheliule, că n'ai experienţă. Eşti băiat bun, ai un mare viitor în faţa dumitale, dar eşti încă tânăr. *(explicativ).* Facem al treilea partid, punem a treia listă, îi scoatem, să aibă grije de ăştia din Bloc, şi să facă ei bulevardul!

VANGHELIU: Domnule ministru, sunteţi grozav!

MINISTRUL: Stai, nu te pripi *(se îndreaptă spre camera în care se află domnii membrii şi îi pofteşte în sala de şedinţe)* Poftiţi, domnilor *(se apropie de dr. Panu şi îi şopteşte confidenţial).* Chiamă toată liota. *(camera se populează cu toţi asistenţii aşa cum arăta scena la începutul actului)* Domnilor, vom continua discuţia în prezenţa distinsului nostru prieten, domnul Victor Vangheliu care vă este dumneavoastră cunoscut ca şi mie. *(patetic şi plin de greutatea situaţiei).* Domnilor, o comunicare urgentă primită din Bucureşti arată că în ultima clipă situaţia s'a schimbat radical. V'am comunicat adineaori că s'a semnat un acord european. Ei bine, domnilor, vă pot aduce la cunoştinţă că'n ultima secundă, când era gata să se pună parafa, acordul a fost rupt.

COLONELUL: S'a rupt, carevasăzică... *(rumoare la domnii membrii).* Inţelegeţi deci că ne aflăm în faţa unor alte condiţii istorice, într'o situaţie cu totul diferită de cea pe care o cunoaşteţi dumneavoastră. Chiar aici în oraşul nostru, a avut loc acum câteva clipe un eveniment istoric. A luat fiinţă al treilea partid politic, independent, partid care va însemna o pondere şi un tampon menit să anihileze toate fricţiunile ivite între cele două mari partide, care în aceste clipe, trebue, nu-i aşa, să fie mai unite, mai legate şi mai consecvente ca oricând. Aşa încât: puneţi din nou barierele!

DR. PANU: Iar?

MINISTRUL: Iar! Şi declaraţi înapoi epidemia. Dar nu aşa, la întâmplare: la manufactura de tutun... şi în alte puncte pe care o să vi le indice maestrul Vangheliu... *(In acest moment d-nul colonel strănută. D. Prof. Iordănescu Cicero care stă lângă el şi moţăie tot timpul, se trezeşte şi spune: „Iar am răcit".* Conducătorul acestui nou partid se află, domnilor, printre noi, este onoratul, distinsul, cunoscutul nostru prieten, dl. profesor Iordănescu Cicero. Domnule profesor, îţi revine o sarcină gravă. Să aplici în mod combinat şi programul nostru şi programul adversarilor noştri. D-tale îţi revine

misiunea națională ca să faci însfârșit bulevardul. Numai că va fi un bulevard larg, foarte larg, cât se poate de larg, fiindcă vei avea obligația să dărâmi și pe dreapta și pe stânga, și în față, și în spate, mă rog, în toate cele patru puncte cardinale. Cum te gândești, domnule profesor să se cheme acest bulevard?

IORDANESCU: *(solemn)* Bulevardul Tabula Rasa.

SBONGHICI *(nedumerit)*: Adică cum?

COLONELUL: Adică... bulevardul Văzduh...

MINISTRUL: Să strigăm deci din toată inima: Trăiască bulevardul! *(aplauze furtunoase și urale nesfârșite).*

CORTINA